

Всичко слѣдователно, щото се казва въ опредѣленіе-то, бива обикновенно *ошносишелно*, чрезъ което не може да се опредѣли точно самостоятелно-то бытіе на опредѣляемій предметъ; както не можемъ да кажемъ и рѣшително да увѣримъ че едикой чловѣкъ е богатъ, понеже онъ се обноса въ къща-та си и по вѣнъ *богашо*: — често се случява че такъвъ чловѣкъ е натоваренъ до уши съ дългове... Спорядъ туй, много по добръ е една система да се свърша съ опредѣленіе-то на предметъ-тъ си, а не да забира съ него; но това може да бѣде само въ оніе случаи, когато предметъ-тъ въ система-та се развива аналитически: когато сирѣчь мы забирамы отъ явленія-та и чястности-тъ. Напротивъ, кога тойзи предметъ се развива отъ самъ-тъ идеъ *синшешически*; то въ такъвъ случай онъ трѣба да се опредѣли въ начало-то на система-та, а на краъ-тъ трѣба това систиматическо издирване да се свърши съ *слѣдствие-шо* (результатъ-тъ). И, таковимъ образомъ, това послѣднѣ-то ще показва не относително-то, но самостоятелно-то бытіе и значеніе на предметъ-тъ, ако и да се изрази также въ форма-та на опредѣленіе-то. —

3) Опредѣленіе-то на предметъ-тъ въ система-та не шрѣба да *сосшои само ошъ едни ошрицашелны бѣляцы*; зашото, ако казуемо-то се относя къмъ подлежаще-то си отрицателно, то оно никакъ не го опредѣля. Мы смы наистинъ принудени да допуснемъ едно отрицателно опредѣленіе, въ единственній обаче случай, когато опредѣлямы безкраино-то Сщество. Но и тукъ — понеже ніе смы сщества крайно-безкрайни (състоящи отъ тѣло и душъ); — то мы, като въ едно оглѣдало на идея-та безкрайнаго: първенъ опредѣлямы сами себе си положително, а сетнѣ — собствены-тъ си свойства, които мы сравнително отдавамы безкрайному Сществу — Богу.